«Δεν υπάρχει υπερφορολόγηση στην Ελλάδα», δήλωσε ο υπουργός μας των Οικονομικών. Και έχει απόλυτο δίκιο. Διαχρονικά, αν το δούμε το ζήτημα, εύκολα θα διαπιστώσουμε ότι οι σύγχρονοι Έλληνες απολαμβάνουν φορολογική ασυλία.

Για παράδειγμα, ο αυτοκράτορας Νέρων της Ρώμης είχε φορολογήσει και το κατρουλιό, πράξη στην οποία ο δικός μας τσάρος της Οικονομίας ποτέ δεν προχώρησε. Βέβαια, στα χρόνια του Νέρωνα, τα ούρα πουλιόντουσαν, επειδή περιέχουν αμμωνία, την οποία οι αρχαίοι χρησιμοποιούσαν στην βυρσοδεψία και ως λευκαντικό για τα υφάσματα. Οι λαϊκιστές αυτοκράτορες που διαδέχτηκαν τον Νέρωνα, κατάργησαν τον νόμο και η οικονομία της Ρώμης άρχισε να πηγαίνει κατά διαόλου. Οπότε, ο τρίτος μετά τον θάνατο του Νέρωνα, αυτοκράτορας, ο Βεσπασιανός (69 – 79), γιος ενός φορεισπράκτορα, ανέλαβε να διορθώσει τα οικονομικά της αυτοκρατορίας, φορολογώντας τα πάντα. Φυσικά, επανέφερε τον φόρο στο κατρουλιό. Και προχώρησε ένα βήμα παραπάνω:

Έμεινε στην ιστορία για το κτίσιμο δημόσιων ουρητηρίων, τις βεσπασιανές όπως ακόμα και σήμερα τα ονομάζουμε. Η καινοτομία του ήταν ότι έβαλε εισιτήριο: Όποιος ήθελε να κατουρήσει, έπρεπε να πληρώσει είσοδο. Ο θρύλος αναφέρει ότι ο γιος του, Τίτος (αυτός που ισοπέδωσε την Ιερουσαλήμ στα 70), διαμαρτυρήθηκε για την φορολογία στα ουρητήρια. Ο Βεσπασιανός πήρε ένα νόμισμα από τις εισπράξεις, το έδωσε στον γιο του και τον ρώτησε, αν του μυρίζει. Ο Τίτος απάντησε «όχι». Τότε, ο Βεσπασιανός είπε την ιστορική φράση που ακόμα και σήμερα χρησιμοποιείται: «Το χρήμα δεν έχει μυρωδιά».

Πιο εφευρετικός, ο βασιλιάς της Αγγλίας, Ιωάννης ο Ακτήμων, βρήκε άδεια τα ταμεία, όταν ανέβηκε στον θρόνο (1199). Οπότε, απέλυσε όλους τους δημόσιους υπαλλήλους κι έπειτα τους έβαλε να αγοράσουν τις θέσεις τους για να επαναπροσληφθούν! Παρ' όλα αυτά, τα ταμεία δύσκολα γέμιζαν. Οπότε, έβαλε φόρο στις χήρες που δεν ήθελαν να ξαναπαντρευτούν.

Όμως, η μεγάλη φορολογική εφεύρεσή του είχε να κάνει με την σταύρωση του Χριστού, που άνοιξε νέους δρόμους στη δημιουργία κρατικών εσόδων: Θυμήθηκε ότι «οι εβραίοι σταύρωσαν τον Χριστό» και αποφάσισε να τους τιμωρήσει. Μόνο το 1210, οι εβραίοι κλήθηκαν να πληρώσουν 44.000 λίρες, όταν το 1207 ο φόρος εισοδήματος συνολικά είχε

αποδώσει 60.000 λίρες.

Έναν αιώνα αργότερα, ο βασιλιάς της Γαλλίας, Φίλιππος Δ' ο Ωραίος (1285 – 1314), επίσης θυμήθηκε ότι «οι εβραίοι σταύρωσαν τον Χριστό». Στα 1303, τους έδιωξε από τα εδάφη του και δήμευσε τις περιουσίες τους. Τα χρήματα όμως τέλειωσαν. Τότε ήταν που έτυχε να ακούσει τη φήμη ότι οι Ναΐτες ιππότες μετείχαν σε σατανιστικές ιεροτελεστίες. Το τάγμα των Ναϊτών είχε δημιουργηθεί στα τέλη του 1119 με αρχές του 1120, για να προστατεύει τους προσκυνητές των Αγίων Τόπων. Ορκίζονταν ότι θα μείνουν άγαμοι και φτωχοί αλλά, σύντομα, απέκτησαν τεράστιο πλούτο. Στην ακμή του, το τάγμα διέθετε 20.000 ιππότες. Βασιλιάδες και δούκες τους παραχωρούσαν φέουδα στην Ευρώπη. Η συσσώρευση μεγάλων ποσοτήτων χρυσαφιού τούς μετέτρεψε σε τραπεζίτες που έφτασαν να δανείζουν με τόκο βασιλιάδες και προσκυνητές. Στα τέλη του αιώνα, ήταν πολύ μεγάλη οικονομική δύναμη. Τότε ήταν που ο βασιλιάς αποφάσισε ότι οι φήμες για τους Ναΐτες είχαν βάση: Την Παρασκευή, 13 Οκτωβρίου 1307, δημοσίευσε διάταγμα, σύμφωνα με το οποίο όλοι οι Ναΐτες ιππότες που βρίσκονταν στη χώρα, έπρεπε να συλληφθούν και οι περιουσίες τους να δημευτούν. Η πράξη του έμεινε στην ιστορία και λέγεται ότι γι' αυτό η «Παρασκευή και 13» θεωρείται γρουσούζικη μέρα.

Οι «αρχαίοι ημών πρόγονοι» δεν είχαν φόρο ακίνητης περιουσίας. Όμως, κάποια στιγμή, ο Πέρσης στρατηγός, Μεγάβαζος, κατέλαβε τα χρυσορυχεία του Παγγαίου, που ως τότε κατείχε η Αθήνα. Η ροή χρυσού σταμάτησε, δημιουργώντας μεγάλο πρόβλημα στον τύραννο Ιππία, που, ξαφνικά, έμεινε χωρίς ρευστό και δεν είχε να πληρώσει την μισθοφορική φρουρά του. Το έριξε στις κατασχέσεις περιουσιών από πλούσιους τάχα συνωμότες που τους εξόριζε. Όμως, κάποια στιγμή, ο κατάλογος εξαντλήθηκε. Ξεκίνησε να φορολογεί τους εξώστες των σπιτιών κι έπειτα και τις εξωτερικές σκάλες και, τέλος, τους περίβολους (πυλωτές, τότε, δεν υπήρχαν). Και πάλι, δεν του έφταναν τα έσοδα. Προχώρησε σε πιο μόνιμες λύσεις: Όταν γεννιόταν ένα παιδί, ο πατέρας του ήταν υποχρεωμένος να πληρώσει συγκεκριμένο «τέλος γεννήσεως». Κι όταν κάποιος πέθαινε, οι οικείοι του έπρεπε να πληρώσουν σχετικό φόρο! Η κυβέρνησή μας, τέτοιους φόρους δεν έχει επιβάλει.

(protagon, 29.11.2013)